

4) po § 10 wstawiła się nowy „§ 10a” o brzmieniu następującym:

1. Departament Techniki obejmuje studia nad zagadnieniami postępu technicznego, opracowywanie wytycznych w dziedzinie ulepszeń technicznych i ekonomii wkładu, zarówno w zakresie projektowania i wykonania zadań eksploatacyjnych (produkcyjnych), jak również planowania i wykonawstwa inwestycji wszystkich działów komunikacji, nadzór nad opracowywaniem i koordynowaniem opracowań planów technicznych, rocznych i długofalowych planów inwestycyjnych i eksploatacyjnych (produkcyjnych) resortu komunikacji, przy współpracy Departamentu Planowania, opiniowanie ze stanowiska technicznego planów rozwoju sieci komunikacyjnej, rozpatrywanie i przedstawianie do zatwierdzenia warunków technicznych budowy nowych i rozwoju istniejących dróg komunikacyjnych; systematyczne pobudzanie, otaczanie techniczną pomocą, ocenę oraz nadzór nad wynalazczością i pomysłowością racjonalizatorską w resorcie komunikacji, przedstawianie wniosków o wynagrodzenie i wykorzystanie pomysłów i wynalazków; sprawy wymiany wynalazków i pomysłów racjonalizatorskich z innymi resortami i przeprowadzanie spraw związanych z wynalazczością i racjonalizacją resortu komunikacji w Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Urzędzie Patentowym R. P.; współpracę z Departamentem Kadr w zakresie technicznymi szkolenia kadr, ochrony pracy, norm i metod technicznego postępu w wykonaniu zadań zakładów pracy resortu komunikacji, współpracę z Państwową Komisją Planowania Gospodarczego, z innymi resortami, instytutami naukowo-badawczymi, uczelniami i organizacjami technicznymi z dziedziny zagadnień i postępu technicznego komunikacji, nadzór nad opracowywaniem planów i realizacją technicznych wydawnictw resortu komunikacji, ustalanie wytycznych organizacji, nadzoru oraz instrukcji w zakresie wykonywania technicznej kontroli produkcji lub eksploatacji, nadzór nad postępowaniem opracowań projektów typowych i stosowaniem projektów już posiadanych, nad postępowaniem pracy w zakresie unowocześnienia rozwiązań technicznych, mechanizacji robót oraz racjonalnego wykorzystania sprzętu i materiałów; przedstawianie do zatwierdzenia warunków technicznych dostawy i odbioru materiałów, ustalanie ogólnych wytycznych co do właściwego, dostosowanego do możliwości produkcyjnej kraju i ekonomicznych zasad planowej oszczędności stosowania materiałów i konstrukcji; rozpatrywanie i przedstawianie do zatwierdzenia przepisów, instrukcji i zarządzeń ogólnych o charakterze technicznym, zastrzeżonych Ministrowi Komunikacji w szczególności dotyczących zapobiegania awariom; zagadnienia zasadnicze ochrony przeciwpożarowej i koordynację prac w tej dziedzinie.

2. Departament Techniki dzieli się na Wydziały: Planowania Technicznego (1), Postępu Technicznego (2), Nadzoru Technicznego (3)“;

5) § 15 otrzymuje brzmienie: „Zakres działania i organizację Rady Naukowo-Technicznej określa Minister Komunikacji“.

§ 2. Uchwała niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

PREZES RADY MINISTRÓW Józef Cyrankiewicz

DZIAŁ II SPRAWY GOSPODARKI NARODOWEJ

1175.

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

z dnia 30 listopada 1949 r.

w sprawie szczególnych przywilejów dla górników w górnictwie węglowym.

Zważywszy

- doniosłe znaczenie przemysłu węglowego dla rozwoju gospodarki narodowej,
- dotychczasowe wielkie osiągnięcia górników,
- ich zasługi w podjęciu inicjatywy i rozpowszechnianiu współzawodnictwa pracy, dzięki któremu uru-

chomione zostały nowe i zwielokrotnione istniejące możliwości produkcyjne naszych warsztatów pracy, — biorąc pod uwagę szczególne warunki ciężkiej i ofiarnej pracy górników pod ziemią

Rada Ministrów na wniosek Ministerstwa Górnictwa i Energetyki, uwzględniając opinię Związku Zawodowego Górników i Centralnej Rady Związków Zawodowych postanawia jako wyraz uznania i troski Rządu Rzeczypospolitej o stałą poprawę warunków bytu dla górników w górnictwie węglowym zapewnić im specjalne przywileje i wyróżnienie w zakresie płac, praw honorowych, opieki socjalnej i zdrowotnej, emerytur i wypoczynku.

Rada Ministrów uchwała, co następuje:

I. W zakresie płac.

1. Wypłacać robotnikom pracującym pod ziemią oraz technikom i inżynierom górnictwa węglowego specjalne wynagrodzenie kwartalne w następującej wysokości ustalonej w procencie od kwartalnego zarobku podstawowego w gotówce:

- a) dla robotników zatrudnionych w przodkach węglowych, kamiennych i przy głębieniu szybów oraz dla techników i inżynierów niższego, średniego i wyższego dozoru na kopalniach:
  - po jednym roku nieprzerwanej pracy na tej samej kopalni czynnej lub w budowie w wysokości—10%,
  - ponad 2 lata do 5 lat — 15%,
  - ponad 5 lat — 20%;
- b) dla robotników zatrudnionych poza przodkami:
  - po jednym roku nieprzerwanej pracy na tej samej kopalni — 5%,
  - ponad 2 lata do 5 lat — 10%,
  - ponad 5 lat — 15%;
- c) dla techników i inżynierów górnictwa węglowego, zatrudnionych w administracji węglowych przedsiębiorstwach górniczych, w szkołach górniczych, instytutach górniczych i w Ministerstwie Górnictwa i Energetyki po przepracowaniu 5 lat w przemyśle węglowym — w wysokości 15%.

2. Ustalić, że:

- a) specjalne wynagrodzenia kwartalne zwolnione są od podatków i wszelkich innych obciążeń,
- b) pracownik, który opuści w kwartale choćby jeden dzień roboczy bez należytego usprawiedliwienia, traci w tym kwartale prawo do specjalnego wynagrodzenia kwartalnego.

II. W zakresie praw honorowych.

1. Nagradzać uroczystym wręczeniem dyplomu uzyskanie stopnia rębacza i młodszego rębacza, a także kwalifikowanego robotnika w zawodzie górniczym w górnictwie węglowym.

2. Odnaczać orderami państwowymi pracowników kopalń węgla czynnych i w budowie za nienaganną i nieprzerwaną pracę pod ziemią w sposób następujący:

po 5 latach pracy pod ziemią	— nadaniem Brązowego Krzyża Zasługi,
po 7 „ „ „ „	— nadaniem Srebrnego Krzyża Zasługi,
po 10 „ „ „ „	— nadaniem Złotego Krzyża Zasługi,
po 20 „ „ „ „	— nadaniem Orderu Sztandar Pracy II klasy
po 25 „ „ „ „	— nadaniem Orderu Sztandar Pracy I klasy.

licząc podane wyżej lata pracy od dnia Wyzwolenia.

3. Upoważnić Ministra Górnictwa i Energetyki do występowania o odznaczenie orderami państwowymi długoletnich i szczególnie zasłużonych pracowników przemysłu węglowego również i przed osiągnięciem przez nich lat pracy podanych w pkt. 2.

4. Dla utrzymania hierarchii górniczej i podkreślenia godności zawodu górniczego ustalić następującą tabelę stopni górniczych:

- a) generalny dyrektor, generalny dyrektor górniczy I stopnia, generalny dyrektor górniczy II stopnia, generalny dyrektor górniczy III stopnia.
- b) dyrektor górniczy I stopnia, dyrektor górniczy II stopnia, dyrektor górniczy III stopnia,
- c) inżynier górniczy I stopnia, inżynier górniczy II stopnia, inżynier górniczy III stopnia,
- d) technik górniczy I stopnia, technik górniczy II stopnia, technik górniczy III stopnia.

- e) górnik I stopnia,
górnik II stopnia,
górnik III stopnia,
f) aspirant górniczy I stopnia,
aspirant górniczy II stopnia,
aspirant górniczy III stopnia,
oraz ustalić i wprowadzić specjalne odznaki dla każdego z tych stopni.

5. Niezależnie od uroczystego tradycyjnego stroju górniczego, wprowadzić służbową odzież górniczą, na której winny być noszone odznaki stopni służbowych. Odznaki te winny być noszone również i na uroczystym tradycyjnym stroju górniczym.

6. Wprowadzić tytuł „Zasłużony Górnik Polski Ludowej”. Tytuł ten nadawać będzie Minister Górnictwa i Energetyki najbardziej zasłużonym przodownikom pracy spośród górników i nadgórników, posiadających co najmniej pięcioletni okres pracy pod ziemią. Ustalić specjalną odznakę dla osób nagrodzonych tytułem „Zasłużonego Górnika Polskiego Ludowego”.

„Zasłużonym Górnikiem Polskiego Ludowego” wydawać bezpłatnie uroczysty tradycyjny strój górniczy, wraz z odznaką.

7. Niezależnie od postanowień punktu 2-go nagradzać pracowników górnictwa węglowego, którzy przepracowali nienagannie i nieprzerwanie co najmniej 25 lat w górnictwie węglowym, specjalną brązową odznaką honorową, dyplomem honorowym i pamiątkowym zegarkiem, a tych, którzy przepracowali co najmniej lat 35 — dodatkowo srebrną odznaką honorową.

III. W zakresie opieki socjalnej i zdrowotnej oraz praw emerytalnych.

1. Podwyższyć świadczenia kopalń węgla na pomoce naukowe dla uczyszczających do pierwszych siedmiu klas szkoły podstawowej dzieci pracowników zatrudnionych pod ziemią do 1.500 zł. jednorazowo rocznie przy rozpoczęciu roku szkolnego.

2. Zwiększyć zasiłek wypłacany pracownikom przemysłu węglowego przez instytucje ubezpieczenia społecznego w okresie czasowej niezdolności do pracy, spowodowanej nieszczęśliwym wypadkiem pod ziemią, począwszy od 6 dnia niezdolności do pracy, z 70% na 100%, a zasiłek domowy z 50% na 70%.

3. Zapewnić od dnia 1 stycznia 1951 r. pracownikom kopalni węgla pracującym pod ziemią takie uprzywilejowanie przy wymiarze rent i pensji, aby łączne zaopatrzenie, ustalone w zależności od ilości lat pracy pod ziemią 1 stopnia utraty zdolności do pracy doprowadzone zostało przy maksymalnym wymiarze do 60% przeciętnego zarobku.

4. Ustalić, począwszy od dnia 1 stycznia 1951 r., że pracownik zatrudniony pod ziemią uzyskuje prawo do najwyższego wymiaru renty i pensji, obliczonej według zasad pkt. 2 z chwilą osiągnięcia 55 roku życia i co najmniej 25 lat pracy pod ziemią, niezależnie od stopnia utraty zdolności zawodowej lub zarobkowej.

5. Ujednolicić ubezpieczenie na wypadek trwałej niezdolności do pracy zawodowej i zarobkowej osób zatrudnionych w górnictwie węglowym.

6. Ustalić, że pracownicy górnictwa węglowego zachowują pełne prawo do należnej im renty i pensji również i wówczas, gdy nadal pracują zarobkowo.

IV. W zakresie wypoczynku.

1. Zatwierdzając dotychczasowe postanowienia o urlopach dla górników, zwiększyć dla rękaczy i ładowaczy począwszy od 1 stycznia 1950 r. okres corocznego płatnego urlopu wypoczynkowego, po przepracowaniu nieprzerwanie na tej samej kopalni co najmniej jednego roku pod ziemią, do 21 dni kalendarzowych, płatnych jak dni robocze.

2. Zapewnić pracującym pod ziemią, po nienagannym i nieprzerwanym przepracowaniu 3 lat, prawo otrzymania raz na rok bezpłatnie na koszt kopalni biletu kolejowego dla pracownika i jednego członka rodziny w dowolnie obranym kierunku, tam i z powrotem.

V. Przepisy ogólne i końcowe.

1. Ustalić, że okresy pracy wymagane dla uzyskania przywilejów określonych w niniejszej uchwale liczone będą od dnia uruchomienia zakładów pracy przemysłu węglowego po ustaniu działań wojennych w 1945 roku. Jednakże uznane będą przepracowane na obszarze Państwa Polskiego również przed dniem ustania działań wojennych w 1945 r. — lata pracy w górnictwie węglowym przy stosowaniu przywilejów, określonych w pkt. II 7, lata pracy pod ziemią, przy stosowaniu przywilejów określonych w pkt. III 3 i 4.

2. Ustalić, że przeniesienie pracownika w drodze służbowej z jednego zakładu pracy górnictwa węglowego do innego zakładu pracy górnictwa węglowego nie powoduje utraty ciągłości pracy, wymaganej niniejszą uchwałą.

3. Uchwała niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

PREZES RADY MINISTRÓW

Józef Cyrankiewicz

1176.

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

z dnia 30 listopada 1949 r.

w sprawie zasiłków pogrzebowych dla rodzin zmarłych górników.

Celem przyjęcia z pomocą rodzinom zmarłych górników przemysłu węglowego Rada Ministrów postanawia:

1. Podwyższyć jednorazowy zasiłek wypłacany przez kopalnię rodzinie pracownika zmarłego na skutek nieszczęśliwego wypadku pod ziemią z 3-ch miesięcznego ostatniego pełnego zarobku na 6-cio miesięczny ostatni pełny zarobek zmarłego.

2. Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 grudnia 1949 r.

PREZES RADY MINISTRÓW

Józef Cyrankiewicz

1177.

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

z dnia 30 listopada 1949 r.

w sprawie nadania statutu Bankowi Inwestycyjnemu.

Na podstawie art. 8 dekretu z dnia 25 października 1948 r. o reformie bankowej (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 412) Rada Ministrów na wniosek Ministra Skarbu uchwala, co następuje:

§ 1. Nadaje się Bankowi Inwestycyjnemu statut stanowiący załącznik do niniejszej uchwały.

§ 2. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Monitorze Polskim z mocą obowiązującą od dnia 1 listopada 1949 r.

PREZES RADY MINISTRÓW

Józef Cyrankiewicz

Załącznik do uchwały Rady Ministrów z dnia 30 listopada 1949 r. w sprawie nadania statutu Bankowi Inwestycyjnemu (poz. 1177).

STATUT BANKU INWESTYCYJNEGO

Nazwa, charakter prawny i siedziba.

§ 1. 1. Bank Inwestycyjny powołany do życia na mocy art. 5 dekretu z dnia 25 października 1948 r. o reformie bankowej (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 412) zwany w dalszych przepisach niniejszego statutu „Bankiem” jest bankiem państwowym.

2. Bank ma prawo używania pieczęci z godłem państwowym i napisem „Bank Inwestycyjny”.

§ 2. Bank podlega Ministrowi Skarbu.

§ 3. 1. Bank jest osobą prawną prawa publicznego.

2. Bank nie podlega wpisowi do rejestru handlowego.

3. Bank ma prawo do samodzielnego zastępstwa prawnego. Minister Skarbu może jednak w drodze zarządzenia zlecić Prokuratorowi Generalnemu R. P. zastępstwo sądowe Banku w niektórych lub we wszystkich sprawach.

§ 4. 1. Siedzibą Banku jest miasto stołeczne Warszawa.

2. Działalność Banku rozciąga się na obszar całego Państwa.

§ 5. 1. Minister Skarbu na wniosek Dyrekcji Banku:

a) zarządza otwieranie i zwijanie oddziałów i ekspozytur Banku oraz ustala ich siedziby,

b) ustala strukturę organizacyjną Banku oraz etaty stanowisk.

2. Terytorialny i rzeczowy zakres działania oddziałów i ekspozytur ustali regulamin wydany przez Dyrekcję Banku.

Fundusze własne i majątek Banku.

§ 6. 1. Fundusze własne Banku składają się z:

a) funduszu zakładowego,

b) funduszu rezerwowego,

c) innych funduszy o specjalnym przeznaczeniu.

2. Fundusze własne Banku tworzy się na zasadach systemu finansowego banków.

§ 7. 1. W ramach planu inwestycyjnego Bank ma prawo nabywać majątek nieruchomy oraz budować domy na własny użytek Banku lub na mieszkania dla swych pracowników.

2. Zbywanie i obciążanie majątku nieruchomego wymaga zgody Ministra Skarbu.